

Fitxa per la Nules-pèdia / Museu de memòria oral

Nom/Cognom	Pepe Gimeno, 'Pepe Panera'
Títol	<i>Especial COVID: Pepe Gimeno, 'Pepe Panera', llaurador i transportista: desinfecció de carrers</i>
Categories	Salut, COVID, home, treball
Data i lloc de l'entrevista	Dilluns 14 de setembre de 2020, a la seua quadra
Equip entrevistador	Etnograma (Nelo Vilar, Laura Yustas)
Enllaç	https://youtu.be/8QD_POZq5EQ
Extracte	https://youtu.be/S3Ze_98tnvc

Continuem les entrevistes breus dedicades a la pandèmia del COVID 19 amb Pepe Gimeno, més conegut com 'Pepe Panera'. Pepe ens va atendre molt bé i ens va explicar la seua participació en les tasques de desinfecció del poble. Gràcies, Pepe!

Sinopsi:

Pepe Gimeno, 'Pepe Panera', és llaurador i transportista. Durant els primers moments d'incertesa sobre la salubritat del poble va prestar desinteressadament les seues hores i el seu tractor per a participar junt a altres voluntaris en les tasques de desinfecció dels carrers de Nules. Ens parla de la reacció de la gent al passar pels carrers i ens explica exactament en què consistia la seua tasca.

Transcripció:

Bueno, la idea era preguntar-te com va ser açò del tractor, o siga, a qui se li va ocurrir, com va eixir, com se va donar?

Pues no ho sé, la veritat és que jo què sé. A mi me va tocar la secretària de l'alcalde i me va dir "xe, Pepe, tu podries...?" -açò perquè ho degueren vore en algun poble o algo, supose, no?-. I

dic "home, clar que sí, dona". I és quan... pues vam quedar, vam anar... vam quedar allí en l'ajuntament, en l'almacén i ja vam quedar tres... crec que érem tres, tres tractors i tres turbos i ja vam eixir. Ja mos van donar zones, la primera vegà no sabíem res, la primera vegà mos va costar casi dos hores i mitja, pegar la volta a lo que mos havien dit. Después ja, claro, ja...

I ho féieu amb el turbo?

Claro, és aquell aparato d'allà. Claro, un turbo saps lo que és?

Claro, jo sóc llaurador tamé [risses].

Entonces claro, i ací jo me'n recorde que entrava per carrers que això... claro, això tira una barbaritat i al tercer piso arribàvem, eh? Después ja mos van dir "ei! No, no hi ha que arribar tan alt!" [risses]. Claro perquè jo anava per carrers estrets que això anava pegant tan fort que pegava contra les parets i pegava amunt i de nit amb la llum dic... ah, pues! Ah pues, hasta allà dalt arriba. Después ja mos van dir "no, no hi ha que tirar tant, tireu menos perquè..."

Menos pressió.

Claro, menos pressió. Però anaves per carrers que dies "ah, pues, si està el virus el mate segur" [risses]. Ja te dic que no sé, la idea no sé de qui va ser, la veritat.

Bueno, està molt bé, està molt bé tamé per la vostra part que vos prestàreu a fer-ho. A quines hores anàveu? De nit?

De deu... primer vam estar quasi de deu hasta la una del matí. El primer dia va ser un caos perquè no saps... Después ja en una hora i mitja jo me feia la meua zona, en una hora i mitja, però el primer dia, claro, a les deu hasta casi la una. Però después al segon dia ja... claro, ja podies ficar-te per carrers en direcció prohibida, que el primer dia pues anaves... tenies por "açò és direcció prohibida, com vaig a entrar?", però claro, si no n'hi havia ningú! Entonces agarraves i dies "este recte" i después anaves travessant: direcció prohibida, sense direcció prohibida...; claro, agarraves carrer pac allà i después tots els travessers... quan arribaves a la punta feies el contrari, el paralelo, i después... claro, entonces pues... claro. Entonces te donaves més pressa. Més pressa no, que ho teníem més controlat que la primera vegà.

Bueno, imagine que vos donaven...

Un mapa.

Un mapa però tamé què és lo que havíeu de tirar.

Ah, sí. Mos donaven lejía i... bueno, crec que eren dos garrafes de lejía, que eren vint litros de lejía, una lejía... no lejía de llavar, en mil litros d'aigua. Açò és al dos per cent. Al dos per cent de... mil litros d'aigua per vint de lejía. I dien que això era prou pa matar. I sí que notaves la oloreta de la lejía.

Ho pagaven bé o què?

No, no, pagar no mos pagaven res. Ara la veritat és que mos han fet una cosa, mos han tocat per telèfono i mos han dit que podem anar -a partir de hui podíem anar- ací a la Cooperativa de Nules a omplir gasoil, cent euros de gasoil, que mosatros no vam gastar... cent euros no vam gastat, saps? Si vam eixir set o huit o deu vegaes, pots gastar... setanta-huitanta euros pots gastar però cent euros no. Vull dir que s'han portat bé. Después tamé mos han dit que

mos convidaran a un dinar o a un sopar i... Sí. I una placa commemorativa amb tots els que vam eixir, òstia. Pa mosatros de maravilla. Dic, ací me moriré i estaré jo ahí escrit [risses]!

És molt noble.

Sí, la veritat és que sí, s'han portat de maravilla.

Bueno, comentàvem antes que ha sigut una temporà molt emotiva perquè la gent estava agraint tot el temps, supose a vosatros vos hauran agrait...

Sí, sí. Jo me'n recorde una família que, eh, ixien tots, eh? Els xiquets... un que li diuen Pardo d'ací de Nules, jo que anava per ixe carrer i "ja estan tots en les finestres", uns aplausos... i jo dic, òstia tu, què família, sempre que he passat sempre m'han aplaudit.

És molt bonic açò.

I molta gent te feien aixina des de la finestra [*saluda*]. Gent que no coneixies. Clar, jo he passat per carrers que no sabia qui vivia o... I feien aixina els xiquets [*saluda*]. I tu dies "òstia, tu". Però molts saludos, mos saludaven molta gent.

Bueno, els motors són motors de polvoritzar, supose que treballeu amb veneno habitualment...

Sí.

Tindríeu que netejar-lo ben netejat abans de ficar lejía i tot.

Sí, jo cada vegà que anava a polvoritzar pa l'ajuntament, el de l'ajuntament me dia "eres el número u, eh?, el que més limpio el portes". Jo antes passava per ací, el limpiava ben limpio i hala [5 min.], claro, per lo menos que la gent diguera "òstia, tu, què asseat". M'ho dia, "Pepe - me fa-, el que més limpio el portes eres tu". Claro, pues perquè hi havia gent que a lo millor acabaven a les sis de l'esprà i no els donava temps a lo millor de passar per la gasolinera, limpia-lo i lo que siga, jo ací ho tinc prou fàcil i enseguida el limpiava ben limpio i això [risses]. I sí, lo que tu dius, veneno, claro, tires veneno, que és lo que jo dia "com ens va atacar el bitxo si està tot el dia matant bitxos?", el bitxo dirà "mare meua, ahí no m'arrime" [risses].

Tu eres llaurador, professionalment.

Sí, llaurador i transportiste. En hivern me dedique a la taronja, amb el camió, i en l'estiu a l'horta, llauraor.

Com a llauraor, inclús com a trasportiste enguany m'imagine que no vos haurà marejat molt, m'imagine que haureu treballat seguit.

Cap problema. Mos han fet... hem escomençat la taronja mosatros ja i els primers dies ens van dir que teníem que fer-nos la setmana antes un anàlisi, mos van fer un anàlisi de sang i claro, el que ha eixit positiu pues no ha pogut anar a... ha tingut que estar no sé si són quinze o vint dies en casa. Però els atres cap problema. Però claro, al principi que encà estàvem collint mosatros, encà estàvem portant taronges, uf, no n'hi havia tant de d'això, i jo crec que entonces és quan pegava més el virus perquè ara pega però no pega tant, crec, bueno, ara n'hi ha més mesures, eh? Has de baixar del camió amb la mascarilla, amb la distància de dos metres... i al principi quan en març que va escomençar... no fèiem molt de cas. Lo que fèiem era no anar a casa, claro, això tamé. Jo tinc... mon pare està viu i jo a casa de mon pare no he anat en tot açò.